

ODPIS

Sygn. akt VIII U 3506/15

WYROK

W IMIENIU

RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 25 sierpnia 2016 r.

Sąd Okręgowy w Poznaniu VIII Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie : Przewodniczący SSO Maciej Nawrocki

Protokolant st. sekr. sąd. Monika Sawka

po rozpoznaniu w dniu 25 sierpnia 2016 r. w Poznaniu

odwołania **K. B.**

od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w P.

z dnia 30 października 2015r., znak: (...)

w sprawie **K. B.**

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddział w P.

o emeryturę

zmienia zaskarżoną decyzję w ten sposób, że przyznaje odwołującemu prawo do emerytury w wieku obniżonym z tytułu pracy w warunkach szczególnych od dnia 01 października 2015r.

SSO Maciej Nawrocki

UZASADNIENIE

Decyzją z dnia 30 października 2015 r., znak (...), Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w P., na podstawie ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (t.j. Dz. U. z 2015 r., poz. 748 ze zm.; dalej: ustawa emerytalno-rentowa) oraz rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 r. w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze (Dz.U. z 1983 r., nr 8, poz. 43), po rozpoznaniu wniosku złożonego dnia 16 października 2015 r., odmówił K. B. prawa do emerytury.

Uzasadniając organ rentowy wskazał, iż na podstawie przedłożonych dokumentów wnioskodawca udowodnił 28 lat, 10 miesięcy i 6 dni okresów składkowych oraz 0 lat, 1 miesiąc i 19 dni okresów nieskładkowych, co łącznie stanowi 28 lat, 11 miesięcy i 25 dni. Natomiast Zakład uwzględnił okres pracy w szczególnych warunkach okres od dnia 1 września 1969 r. do dnia 30 czerwca 1976 r. i od dnia 16 lutego 1977 r. do dnia 18 stycznia 1978 r. z tytułu zatrudnienia w Przedsiębiorstwie (...) w P. w wymiarze 7 lat, 9 miesięcy i 1 dnia. Wobec powyższego organ rentowy stwierdził, iż ubezpieczony nie udowodnił wymaganego okresu pracy w szczególnych warunkach wynoszącego 15 lat. /vide decyzja w aktach ZUS/

Dnia 20 listopada 2015 r., w formie i terminie przewidzianym prawem, K. B. złożył odwołanie od powyższej decyzji, wnosząco jej zmianę poprzez przyznanie prawa do emerytury.

W uzasadnieniu odwołujący wskazał, iż w okresie od 5 listopada 1979 r. do 31 sierpnia 1984 r., od 1 września 1984 r. do 30 września 1986 r., od 1 października 1986 r. do 31 grudnia 1992 r. i od 1 stycznia 1993 r. do 31 marca 1993 r. był zatrudniony w Kombinacie (...) w P. na stanowisku magazyniera stacji paliw, starszego magazyniera stacji paliw i kierownika stacji paliw. Odwołujący pracował wówczas w pełnym wymiarze czasu pracy. Natomiast w przypadku dostawy paliwa poza godzinami pracy, pozostawał dłużej. Takie sytuacje zdarzały również wtedy, gdy konieczne było zatankowanie samochodu. Często zdarzało się, że odwołujący przyjeżdżał poza godzinami pracy lub w soboty, niedziele i święta, żeby zatankować samochody, gdy odbywały się prace na budowach lub wyjazdy po części do maszyn budowlanych lub materiały budowlane, a także gdy konieczne było przyjęcie paliwa. Do obowiązków odwołującego, zgodnie z wykazem obowiązków należało:

- przyjmowanie paliwa i smarów, wydawanie paliwa i smarów na podstawie dowodów wydania i pobrania,
- tankowanie oleju napędowego i benzyny do samochodów ciężarowych z dystrybutorów,
- prowadzenie kontroli technicznej dystrybutorów i ich legalizacji,
- utrzymywanie porządku na stacji paliw,
- czuwanie nad racjonalnym gromadzeniem zapasów paliw i smarów.

Oleje silnikowe i hydrauliczne, smary, płyn do chłodziw, które były składowane na magazynie, odwołujący przepompowywał kierowcom z beczek do kanistrów. Dziennie wydawał paliwo do około 50-60 pojazdów. Ponadto w okresie kryzysu paliwowego tankował dziennie 3.000 litrów paliwa. Paliwo było tankowane do pojazdów należących do (...) Spółdzielni Mieszkaniowej, Miejskiego Ośrodka (...) w P. oraz Przedsiębiorstwa (...) w P.. W okresie tym Kombinat (...) zakupił cysternę na paliwo o pojemności 4.500 litrów, a przyjęcie paliwa odbywało się dwa lub trzy razy w tygodniu. Odwołujący zajmował się odbiorem tego paliwa. Największa ilość samochodów, która była tankowana przez odwołującego to samochody ciężarowe: gruszki, betoniarki, dźwigi i samochody osobowe. Ilość wydanego paliwa, smarów, olejów kwitowana była przez kierowcę. Wpisy były dokonywane każdorazowo po dokonaniu pobrania materiału. Przy przyjmowaniu paliwa odwołujący osobiście podpinał przewody do zbiornika oraz kontrolował ilość dostarczanego paliwa. Ponadto raz do roku odwołujący wypompowywał wodę ze zbiornika, która zebrała się na dnie. Wiązało się to z wdychaniem oparów wydobywających się ze zbiornika. Będąc zatrudnionym na stanowisku magazyniera stacji paliw, starszego magazyniera stacji paliw i kierownika stacji paliw odwołujący wykonywał te same obowiązki. Nadto jako kierownik i magazynier stacji paliw dodatkowo podnosił odpowiedzialność materialną. Zdaniem odwołującego zakres wykonywanych przez niego obowiązków odpowiada stanowisku pracy wskazanym w wykazie A, dziale IV „w chemii” poz. 19 – przy magazynowaniu, przepompowywaniu, przeładunku, transporcie oraz dystrybucji ropy naftowej i jej produktów. Odwołujący powołał się również na wyrok Sądu Apelacyjnego w Lublinie z 23 stycznia 2013 r. (III AUa 1071/12). /vide odwołanie k. 2-3 akt/

Organ rentowy wniósł o oddalenie odwołania, przytaczając argumentację prawną i faktyczną zaprezentowaną w zaskarżonej decyzji. /vide odpowiedź na odwołanie k. 4 akt/

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

K. B. urodził się dnia (...) Nie jest członkiem OFE.

Odwołujący legitymuje się okresem ubezpieczenia wynoszącym na dzień 31 grudnia 1998 r. 28 lat, 10 miesięcy i 6 dni okresów składkowych orz o lat, 1 miesiąc i 19 dni okresów nieskładkowych, co łącznie stanowi **28 lat, 11 miesięcy i 25 dni**.

bezsporne

Dnia 16 października 2015 r. odwołujący złożył wniosek o przyznanie prawa do emerytury przy obniżonym wieku emerytalnym i to z tytułu wykonywania pracy w szczególnych warunkach. Do wniosku odwołujący dołączył m.in. dokumentację dotyczącą zatrudnienia w Kombinacie (...) w P., w tym:

- podanie o przyjęcie do pracy z dnia 26 września 1979 r. wraz z adnotacją o zatrudnieniu od dnia 2 listopada 1979 r. na stanowisku magazyniera stacji paliw,
- kartę obiegową zmian z listopada 1979 r., w której wskazano stanowisko magazyniera stacji paliw,
- umowę o pracę z dnia 3 listopada 1979 r., na podstawie której powierzono obowiązki magazyniera stacji paliw,
- angaże z dnia 1 marca 1982 r., z dnia 1 października 1986 r., z dnia 1 października 1988 r., z dnia 1 kwietnia 1989 r., w których wskazano stanowisko kierownika magazynu stacji paliw,
- angaże z dnia 9 czerwca 1982 r., z dnia 10 stycznia 1983 r., z dnia 1 lipca 1983 r., w których wskazano stanowisko magazyniera stacji paliw,
- umowę o pracę z dnia 31 grudnia 1993 r. zawartą na czas określony od dnia 1 stycznia 1993 r. do dnia 31 marca 1993 r., która powierzono odwołującemu obowiązki kierownika magazynu stacji paliw,
- świadectwo pracy z dnia 30 grudnia 1992 r., w którym wskazano, iż od dnia 5 listopada 1979 r. do dnia 31 sierpnia 1984 r. odwołujący pracował na stanowisku magazyniera stacji paliw, od dnia 1 września 1984 r. do dnia 30 września 1986 r. – jako starszy magazynier paliw, a od dnia 1 października 1986 r. do dnia 31 grudnia 1992 r. – jako kierownik magazynu stacji paliw,
- świadectwo pracy z dnia 31 marca 1993 r., z którego wynika, że odwołujący pracował od dnia 1 stycznia 1993 r. do dnia 31 marca 1993 r. jako kierownik magazynu stacji paliw,
- legitymację ubezpieczeniową, w której przy dacie 5 listopada 1979 r. i pieczętce Kombinatu (...) w P. wskazano stanowisko magazyniera stacji paliw.

W oparciu o przedłożone dokumenty, organ rentowy decyzją z dnia 30 października 2015 r. odmówił odwołującemu przyznania prawa do emerytury, ze względu na brak wymaganych 15 lat pracy w szczególnych warunkach.

dowód: dokumenty w aktach emerytalnych odwołującego

W okresie od 5 listopada 1979 r. do 31 marca 1993 r. odwołujący był zatrudniony w Kombinacie (...) w P.. Umową o pracę z dnia 3 listopada 1979 r. odwołującemu powierzono stanowisko magazyniera stacji paliw w pełnym wymiarze czasu pracy. Natomiast od dnia 1 września 1984 r. K. B. powierzono obowiązki starszego magazyniera paliw, a od 1 października 1986 r. przyznano stanowisko kierownika magazynu paliw. Z dniem 31 grudnia 1992 r. rozwiązano z odwołującym umowę o pracę i jednocześnie zawarto nową umowę o pracę z dnia 31 grudnia 1993 r., na podstawie której odwołujący został zatrudniony na czas określony od 1 stycznia 1993 r. do 31 marca 1993 r. jako kierownik magazynu stacji paliw.

Odwołujący zajmował się wydawaniem i przyjmowaniem paliw, smarów, olejów, nafty i płynu hamulcowego. Przyjmował też zużyty olej i codziennie mierzył paliwo w zbiornikach. Podłączał węże do przelewania paliwa kiedy przyjeżdżała cysterna. Samochody i maszyny budowlane były tankowane co drugi dzień, a w całym zakładzie było około 50 pojazdów.

Okolo 15 metrów od stacji paliw znajdował się również magazyn opon, gdzie odwołujący przyjmował i wydawał zużyte opony. Była maszyna do wymiany opon, obsługiwał ją kierowca, a czasami odwołujący. Jego zadaniem było zdjęcie

starej opony. Maszyna ta została zakupiona w połowie lat 80-tych, tj. około 8-10 lat przed zakończeniem pracy przez odwołującego w kombinacie. Wcześniej odwołujący nie zdejmował zużytej opony. Opony były zmieniane średnio raz na pół roku w przypadku wszystkich samochodów i maszyn budowlanych. Natomiast dętki kierowcy sami wymieniali. Pod koniec zatrudnienia odwołujący przyjmował także zużyte akumulatory i wydawał nowy. Kierowca sam montował akumulator w samochodzie. Czynności te zajmowały około 1 godziny tygodniowo. Miejsce pracy odwołującego było w kantorku, za drzwiami miał drzwi do magazynu paliw, smarów i olejów, a w odległości 4-5 m zbiorniki z paliwami i dystrybutory. Przez cały okres zatrudnienia odwołujący wykonywał te same czynności. Był jedynym pracownikiem, który pracował przy paliwie.

W Kombinacie Budowlanym w P. pracowali także K. K. i K. M..

K. K. pracował od dnia 2 października 1978 r. jako główny mechanik, od dnia 1 kwietnia 1980 r. jako kierownik bazy sprzętu, a od dnia 1 listopada 1989 r. pełnił obowiązki dyrektora Zakładu (...).

K. M. był zatrudniony od dnia 23 lutego 1968 r. do dnia 31 października 1992 r. jako kierowca ciągnika, Ładowacz, ładowacz samochodowy, ciągnikowy, a ostatnio jako kierowca samochodowy.

dowód: zeznania świadków: K. K. i K. M. (k. 24), zeznania odwołującego (k. 24), dokumenty w aktach osobowych odwołującego i K. M. (k. 13), dokumenty w aktach emerytalnych odwołującego i świadków K. K. i K. M.

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie zgromadzonych dokumentów, zeznań świadków oraz zeznań odwołującego.

Sąd uznał za wiarygodne w całości **dokumenty** zabrane w aktach organu rentowego oraz aktach sprawy albowiem zostały one sporządzone przez kompetentne organy, w zakresie przyznanych im upoważnień i w przepisanej formie. W szczególności Sąd uznał za w pełni wiarygodne dokumenty dotyczące zatrudnienia w Kombinacie (...) w P. znajdujące się w aktach sprawy. Autentyczność i wiarygodność dokumentów nie była kwestionowana przez strony, a Sąd nie znalazł podstaw, by czynić to z urzędu zatem na dokumentach tych oparto ustalenia faktyczne

Sąd uznał za spójne i konsekwentne **zeznania świadków** K. K. i K. M.. Świadczyli potwierdzili fakt pracy odwołującego przy magazynowaniu paliwa, stale i w pełnym wymiarze czasu pracy w okresie od dnia 5 listopada 1979 r. do dnia 31 marca 1993 r. w Kombinacie (...) w P.. Świadczyli potwierdzili, iż odwołujący zajmował się wydawaniem i przyjmowaniem paliw, smarów, olejów, nafty i płynu hamulcowego. Przyjmował też zużyty olej i codziennie mierzył paliwo w zbiornikach. Świadek K. M. wskazał również, iż odwołujący tankował paliwo do samochodu którym jeździł co drugi dzień. Natomiast K. K. miał z odwołującym styczność codziennie, z uwagi na pełnienie od listopada 1989 r. funkcji p.o. dyrektora Zakładu (...) – był przełożonym K. B.. Świadczyli wskazali także, iż odwołujący w tym czasie nie miał dłuższych przerw w pracy oraz obowiązki związane z magazynowaniem i wydawaniem paliwa wykonywał w pełnym wymiarze czasu pracy.

Za w pełni wiarygodne Sąd uznał **zeznania odwołującego**, które tworzyły zwartą i logiczną całość oraz korespondowały z pozostałym materiałem dowodowym zgromadzonym w sprawie, w tym z dokumentami oraz zeznaniami przesłuchanych świadków. W sposób przekonujący i rzeczowy odwołujący wyjaśnił na czym polegała jego praca jako magazyniera stacji paliw.

Sąd zważył, co następuje:

Kwestią sporną było to, czy odwołujący może domagać się przyznania emerytury i z to z tytułu wykonywania pracy w szczególnych warunkach.

Zgodnie z art. 184 ust. 1 ustawy emerytalno-rentowej, emerytura przy obniżonym wieku przysługuje ubezpieczonym, którzy łącznie spełnią poniższe wymogi:

- mężczyzna osiągnie wiek lat 60,

- w dniu wejścia w życie ustawy, czyli na dzień 1.01.1999 r. posiada:
 - a) okres składkowy i nieskładkowy w ilości co najmniej 25 lat,
 - b) z czego co najmniej przez 15 lat wykonywał pracę w warunkach szczególnych lub w szczególnym charakterze
- nie przystąpił do otwartego funduszu emerytalnego, a jeżeli przystąpił – złoży wniosek o przekazanie zgromadzonych środków na rachunku za pośrednictwem Zakładu na dochody budżetu państwa.

Bezsporne w niniejszej sprawie było to, iż:

1. odwołujący w dniu 18 kwietnia 2011 r. ukończył 60 lat,
2. na dzień 1.01.1999 posiada 28 lat, 11 miesięcy i 25 dni stażu ubezpieczeniowego,
3. nie przystąpił do OFE.

Sporne natomiast w sprawie było to, czy odwołujący legitymuje się 15 letnim stażem pracy w warunkach szczególnych. Natomiast poza sporem pozostawało to, iż odwołujący udowodnił 7 lat, 9 miesięcy i 1 dzień w związku z wykonywaniem pracy w szczególnych warunkach w okresach od dnia 1 września 1969 r. do dnia 30 czerwca 1976 r. i od dnia 16 lutego 1977 r. do dnia 18 stycznia 1978 r. z tytułu zatrudnienia w Przedsiębiorstwie (...) w P..

Zatrudnienie w szczególnych warunkach czy w szczególnym charakterze interpretuje się tak, jak to było wymagane w przepisach dotychczasowych do nabycia emerytury w obniżonym wieku. Przepisami dotychczasowymi w rozumieniu art. 184 ust. 1 pkt 1 ustawy emerytalno-rentowej jest rozporządzenie z dnia 07.02.1983 r. wraz z załącznikiem.

Zgodnie z § 2 rozporządzenia z dnia 07.02.1983 r. okresami pracy, uzasadniającymi prawo do świadczeń na zasadach określonych w rozporządzeniu, są okresy, w których praca w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze jest wykonywana stale i w pełnym wymiarze czasu pracy obowiązującym na danym stanowisku pracy.

Zgodnie z § 1 ust. 1 rozporządzenia z dnia 07.02.1983 r. – rozporządzenie stosuje się do pracowników wykonujących prace w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze, wymienione w § 4-15 rozporządzenia oraz w wykazach stanowiących załącznik do rozporządzenia, zwanych dalej "wykazami".

Zgodnie z § 2 ust. 2 rozporządzenia z dnia 07.02.1983 r., okresy pracy w szczególnych warunkach, na podstawie posiadanej dokumentacji, stwierdza zakład pracy w świadectwie wykonywania prac w szczególnych warunkach lub w świadectwie pracy. Jednakże, judykatura pozwala na dowodzenie w inny, niż wskazany w § 2 ust. 2 rozporządzenia, że praca była wykonywana w szczególnych warunkach. Jak bowiem wskazał Sąd Najwyższy w uchwale z dnia 27 maja 1985 r. III UZP 5/85, LEX nr 14635 w postępowaniu przed okręgowymi zakładami pracy i ubezpieczeń społecznych w sprawach o świadczenia emerytalno-rentowe dopuszczalne jest przeprowadzenie dowodu z zeznań świadków na okoliczność zatrudnienia w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze, jeżeli zainteresowany wykaże, że nie może przedstawić zaświadczenia z zakładu pracy z powodu likwidacji zakładu pracy lub zniszczenia dokumentów dotyczących takiego zatrudnienia. Przeprowadzenie dowodu z zeznań świadków nie jest dopuszczalne w postępowaniu przed organem rentowym (teza powołanej uchwały SN). Jak wskazał bowiem Sąd Najwyższy w uzasadnieniu uchwały z dnia 27 maja 1985 r., Sąd jest uprawniony do przeprowadzenia dowodu ze świadków na okoliczność takiego zatrudnienia – jeżeli okaże się, że jest to konieczne dla wszechstronnego wyjaśnienia okoliczności sprawy. Dowód z zeznań świadków podlega ocenie Sądu na tle okoliczności sprawy i treści zebranego materiału dowodowego. Nie można bowiem – podkreśla SN – przypisać ustawodawcy zamiaru, ażeby tak istotne kwestie, mające wpływ na ustalenie prawa do świadczeń emerytalno – rentowych, powierzył tylko zakładom pracy, skoro jest notoryjnie znane, że zakłady pracy często nie posiadają dokumentacji z uwagi na upływ czasu, reorganizację lub zniszczenie z innych przyczyn. Prowadziłoby to w wielu przypadkach do przyznania pracownikom, którzy byli zatrudnieni w warunkach szczególnych lub w szczególnym charakterze, zaniżonych świadczeń, a nawet pozbawienia świadczeń. Podobny pogląd wyraził Sąd Najwyższy w uchwale z dnia 21 września 1984 r. III UZP 48/84, LEX nr 14630 oraz

w uchwale z dnia 10 marca 1984 r., III UZP 6/84, LEX nr 14625: „okresy zatrudnienia w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze, przewidziane rozporządzeniem Rady Ministrów z dnia 7.02.1983 r. w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze mogą być ustalane w postępowaniu odwoławczym także innymi środkami dowodowymi niż dowód z zaświadczenia zakładu pracy.”

Dla oceny, czy pracownik pracował w szczególnych warunkach, nie ma istotnego znaczenia nazwa zajmowanego przez niego stanowiska, tylko rodzaj powierzonej mu pracy. Praca w szczególnych warunkach to praca wykonywana stale (codziennie) i w pełnym wymiarze czasu pracy (przez 8 godzin dziennie, jeżeli pracownika obowiązuje taki wymiar czasu pracy) w warunkach pozwalających na uznanie jej za jeden z rodzajów pracy wymienionych w wykazie stanowiącym załącznik do rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 r. (por. wyroki Sądu Najwyższego: z dnia 2 stycznia 2008 r., I UK 210/07; z dnia 6 grudnia 2007 r., III UK 66/07; z dnia 4 października 2007 r., I UK 111/07; z dnia 19 września 2007 r., III UK 38/07; z dnia 14 września 2007 r., III UK 27/07).

Na podstawie zgromadzonych dokumentów, w szczególności akt osobowych odwołującego oraz na podstawie zeznań świadków i odwołującego Sąd ustalił, że odwołujący pracując na stanowisku magazyniera stacji paliw, starszego magazyniera stacji paliw i kierownika stacji paliw w okresie – nieprzerwanie – od dnia 5 listopada 1979 r. do dnia 31 marca 1993 r. wykonywał pracę w warunkach szczególnych określonych w Dziale IV W chemii, pod poz. 19 (...), magazynowanie, przepompowywanie, przeladunek, transport oraz dystrybucja ropy naftowej i jej produktów, wykazu A stanowiącego załącznik do rozporządzenia z dnia 07.02.1983 r. Czynności związane z wydaniem opon oraz akumulatorów zajmowały odwołującemu zupełnie znikomą część czasu pracy. Według odwołującego pochłaniały zaledwie 1 godzinę tygodniowo. Stąd też należy zgodzić się z tym, iż były to czynności uboczne, nie mające znaczenia dla czynności wykonywanych przez odwołującego w ramach pełnego wymiaru czasu pracy. Wskazać tutaj należy na wyrok Sądu Apelacyjnego w Łodzi z dnia 26 sierpnia 2015 r. (III AUa 1515/14), w którym wskazano, iż incydentalne, krótkotrwałe i uboczne czynności nieodpowiadające pracy w warunkach szczególnych, wykonywane w wymiarze nieznaczącym dla schematu codziennych i stałych obowiązków pracownika zatrudnionego w warunkach szczególnych, nie wpływają na przyjęcie, że praca była wykonywana w pełnym wymiarze. Natomiast wszystkie czynności stałe muszą odpowiadać jednemu z rodzajów prac wskazanych w wykazie A załącznika do rozporządzenia z dnia 7 lutego 1983 r. w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze (Dz. U. Nr 8, poz. 43).

Powyższe oznacza zatem to, iż odwołujący spełnił trzeci z warunków przyznania prawa do emerytury w obniżonym wieku emerytalnym, czyli 15 lat pracy w warunkach szczególnych, uwzględniając okresy:

- od 1.09.1969 r. do 30.06.1976 r. (6 lat + 9 m-cy + 29 dni) - bezsporne
- od 16.02.1977 r. do 18.01.1978 r. (0 lat + 11 m-cy + 2 dni) - bezsporne
- od 5.11.1979 r. do 31.12.1992 r. (13 lat + 1 m-c + 26 dni)
- od 1.01.1993 r. do 31.03.1993 r. (0 lat + 3 m-ce + 0 dni)
- **łącznie – 21 lat, 1 m-c, 27 dni.**

Przy ustaleniu, że odwołujący wykazał 15 lat pracy w warunkach szczególnych orzeczono jak wyroku na podstawie w/w przepisów i art. 477¹⁴ § 2 k.p.c. i przyznano mu prawo do wcześniejszej emerytury od dnia 1 października 2015 r., tj. od pierwszego dnia miesiąca, w którym złożono wniosek.

/-/ Maciej Nawrocki